

RIZZATTO-SYSTEM ELEPHANT CHAIR
STEALTH ZEM-SYSTEM BOENINGER BENCH
C2-SYSTEM QUADRATUM CHTH

DEEJAY THE WALL 685 TAMBOUR CABINETS
SPECIALS STAND LINE PIET HEIN EEK

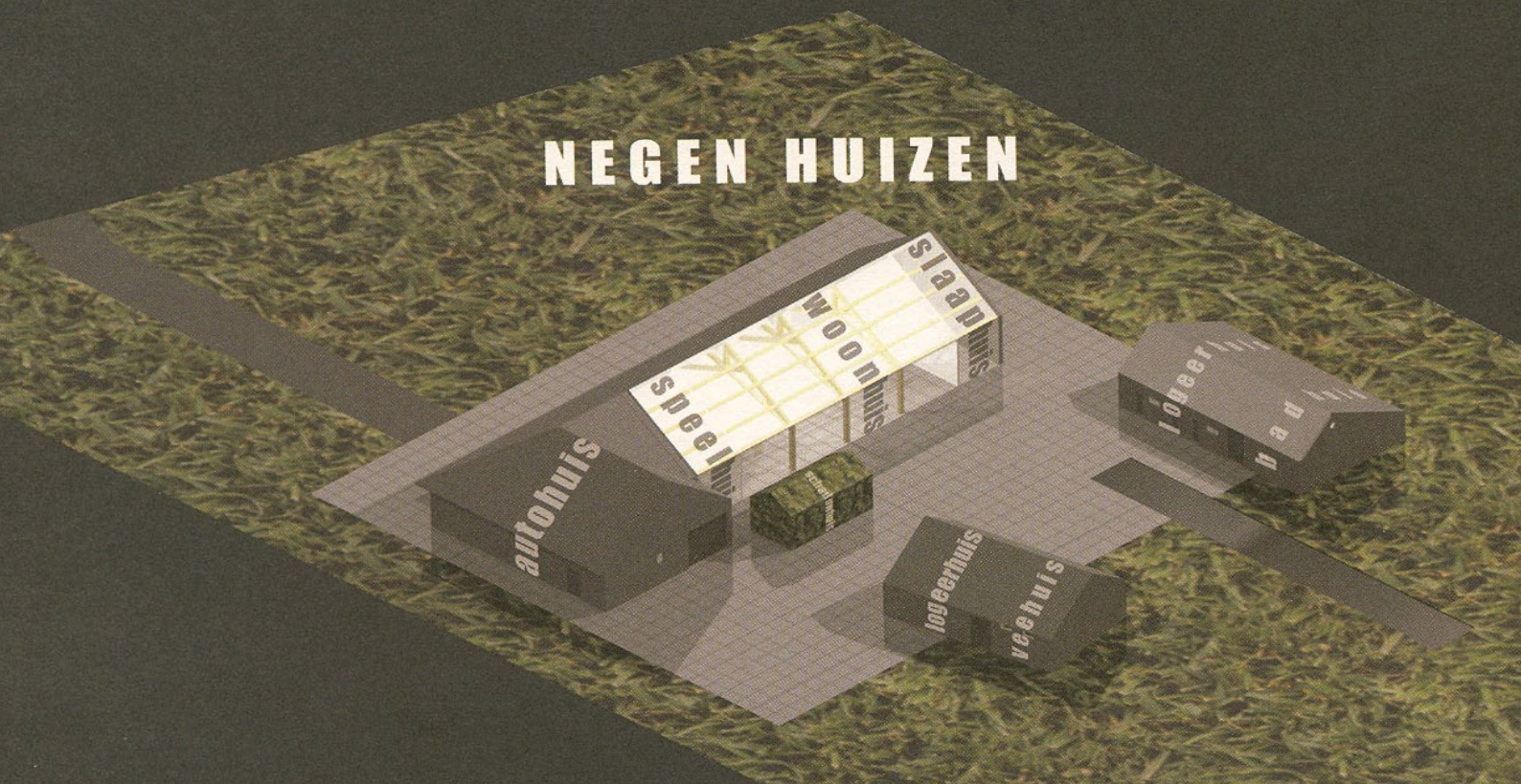
COMPASS MOBP MINAMO VLAG
LEKKER STRAK AVL-SHAKER AVL-OFFICE

inzagemode

L.O.G. LENSVELT OFFICE GUIDE
2003 / 2004

ELINE STRIJKERS expo farm

NEGEN HUIZEN

Het huis, of beter gezegd de boerderij in kwestie, ligt net over de Nederlandse grens op Belgisch grondgebied. In feite is het eigenlijk een verzameling van drie zelfstandige gebouwen met eenzelfde typologie, nogal willekeurig geplaatst op een aanzienlijk groter grondoppervlak. De relatie tussen kavel en bestaande bebouwing was ver te zoeken, concludeerde interieurarchitecte Eline Strijkers toen zij voor het eerst de plattegronden bestudeerde. Kort tevoren was zij door Hans Lensvelt gevraagd om eens naar het project te kijken dat hij tot dan toe met een andere architect had besproken. De vraag 'Wat zou jij ermee doen?' werd overigens onmiddellijk gekoppeld aan een voorlopig programma van eisen. De boerderij moest worden verbouwd tot een 'monkey proof' woonhuis waarbij een maximale relatie zou worden gelegd tussen het huis, de patio en het omringende weidenlandschap.

The house, or rather the farm in question, lies just across the Dutch border in Belgium. The farm consists of three independent buildings with a similar typology, placed rather arbitrarily on a considerably larger piece of land. The relationship between the grounds and the buildings was far from proportionate, as interior designer Eline Strijkers came to conclude when she first studied the blueprints. Shortly before that, Hans Lensvelt, who had been discussing the project with another architect, had invited her to pay the location a visit. His question, 'What would you do?' came attached with a list of provisional demands. The farm had to be converted into a 'monkey proof' home with a maximum sense of unity between the house, the patio and the surrounding fields.

Snel was duidelijk dat er een verbinding noodzakelijk was tussen de gebouwen onderling en de 275 meter lange kavel. Daartoe plaatste Strijkers de verschillende delen van de boerderij op wat zij 'een tapijt van betontegels' noemt. Tegels van één bij één meter groot en zo gelegd dat het hoofdgebouw geheel op het tapijt staat, terwijl de bijgebouwen aan de achterzijde deels over het tapijt heen steken. Het kleed bindt de bebouwing en zorgt ervoor dat alle toegangen tot de gebouwen met droge voeten bereikbaar zijn. Het 50 meter lange zwembad benadrukt de verbinding met de natuurlijke omgeving. Een zwemmer duikt vanaf het tapijt het water in, maar zwemt dan al snel tussen de grassprietten van het weiland, alsof je in een boerensloot terecht bent gekomen.

Eline Strijkers heeft de kwaliteit van de bestaande situatie tot uitgangspunt voor haar ontwerp gemaakt. De setting van de verschillende huizen was bijvoorbeeld charmant genoeg om die vooral te willen versterken. Zo worden bestaande uitbouwen van het hoofdgebouw verwijderd en niveauverschillen in de dakhoogte gelijkgetrokken.

De verdieping in het oorspronkelijke woonhuis wordt weggebroken om één ruimte te creëren en zo de 'archetypische huisjesvorm' niet alleen buiten maar ook binnen te herstellen. De westzijde (die naar de straat gekoerd ligt) wordt geblindeerd en in het woonhuis van vloer tot nok zwart gemaakt. De oostzijde wordt echter helemaal in glas uitgevoerd zodat er aan die kant een soort kas ontstaat. Strijkers: 'Hiermee begint het spektakel pas als de intieme patio wordt betreden.'

Die laatste ingreep is de meest zichtbare transformatie in het plan. De grens tussen interieur, architectuur en landschap vervaagt. Eline Strijkers spreekt in dit verband van 'een picknick in eigen huis'.

In het hart van de kas situeert Eline Strijkers een open haard van 7,5 meter hoog, 5 meter breed en 1 meter diep. Rond die haard ziet zij een woonruimte waarin grote banken, gemaakt van hooibalen, zitplaats bieden aan de bewoners en bezoekers. Zwarte stoelen bungelen aan de muur en het dakvlak. De houtconstructie kopieerde zij uit de originele situatie en gaf zij zijn dragende functie terug.

Het hele interieur is gebaseerd op de stramenmaat van het tapijt. Dat geldt dus ook voor het zwart stalen keukenblok van 1x6 meter dat wordt verhit door een centraal geplaatste houtstookplek die een flink deel van het bovenblad tot kookplaats maakt. Strijkers: 'De hele vormtaal moet aansluiten bij het karakter van een boerderij, zowel op detailniveau – bij de keuze van materialen en afwerking – als in de omgang met schaal. Het gevoel van een boerenschuur moest behouden blijven.'

It quickly became apparent that a connecting passage was needed to join the buildings to the 275 metres long plot of land. Eline Strijkers placed the different sections of the farm on what she calls a 'concrete tile carpet'. The tiles measure one by one metre and cover the surface area of the entire main building, whilst the outbuildings partly jut out. The carpet binds the buildings together and allows people to cross to and fro without getting their feet wet. The 50 metre-long swimming pool emphasises the relationship between the complex, its connecting passage and the natural surroundings. A swimmer can dive into the pool from the carpet, then float in amongst the green, as if he had dived straight into a canal.

Eline Strijkers used the characteristics of the existing site as the starting point of her design. The setting of the different houses for instance was charming enough to want to emphasise it. Existing annexes to the main building are removed and the varying roof levels smoothed out. The first floor, a later addition to the original home is demolished, creating a completely open space and restoring the idea of the 'archetypal house', not only on the inside but also in the area surrounding the premises. The west side of the house (facing

the street) is a blind wall. On the inside it is painted black from bottom to top. The eastside of the house is entirely made from glass, giving the sense of a greenhouse. Strijkers says, 'In this way the spectacle begins as soon as you step out onto the intimate patio.' This last mentioned intervention is the design's most obvious transformation, dissolving the existing boundaries between inside, outside and architecture. Eline Strijkers refers to it as being 'an indoor picnic.'

Eline Strijkers places an open fireplace measuring 7,5 metres high, 5 metres wide and 1 metre deep at the centre of the greenhouse. She envisages a living space with large sofas from hay bails for residents and visitors. Black chairs hang suspended from the wall and ceiling. She copied the wooden construction from the original layout and restored its original function.

The complete interior is based on the size and pattern of the concrete carpet. This includes the black steel cooking unit measuring 1 x 6 metres, which is heated by a centrally placed wood burning stove which turns practically the whole surface into a cooking area. Strijkers says, 'The language of form has to entwine with the character of the farm, both in its detail – through choice of materials and finishing – as in the treatment of scale. The sense of being in a barn has to be preserved.'

De verschillende functies waarin de opdracht voorziet (naast het woonhuis onder meer een eigen plek voor de verzameling auto's, voor de kinderen en voor gasten) bleken perfect onder te brengen in de verschillende huizen. Elke functie kreeg één huis. Uiteindelijk onderscheidde Strijkers negen functies en ontwierp zij negen, soms in elkaar doorlopende, huizen; variërend van een speel- en een slaaphuis tot een veehuis, een badhuis en een autohuis. Gaande het ontwerpproces introduceerde de opdrachtgever een nieuwe notie. De boerderij zou ook dienst kunnen doen als informeel trefpunt waar kleine conferenties gehouden konden worden of presentaties van nieuwe meubels een plek kunnen vinden. Het woonhuis zou bij dat gebruik ruimte moeten bieden voor beeldpresentaties. Binnen en buiten zijn er diverse mogelijkheden om ook dit soort functies te incorporeren. Het sluiten van een zwart verduisteringsdoek langs de glasevel maakt het woongedeelte in een handomdraai tot een theaterhuis. De hangende stoelen fungeren als tribune. In beide soorten gebruik, benadrukt Eline Strijkers, moeten de verschillende karakteristieken van het huis zichtbaar blijven.

The assignment stipulated that the buildings had to serve several purposes (home life, a place to store a car collection, room for the children and guest quarters). It proved possible to spread all of these purposes out over the different buildings. Each purpose or use was allocated one house. Strijkers distin-

guished nine different uses and correspondingly designed nine different buildings, even dissolving them into each other at several points. Included are buildings for leisure, sleeping, a barn and a car gallery. As the design process progressed the client introduced a new use. The farm would also have to serve as an informal meeting point where small conferences could be held or presentations of new pieces of furniture could be showcased. That being the case the main residential building would also have to offer space for visual presentations. Both inside and outside offer various possibilities to incorporate these kinds of activities. Drawing the blackout curtain across the glass wall will transform the living quarters into a theatre in no time. The suspended chairs now feature as a tribune. Eline Strijkers stresses that what is important to both these functions, is that the different characteristics of the original building remain visible.

BESTAANDE BOERDERIJ

INTERIEUR WOONHUIS

TRANSFORMATIE WOONHUIS NAAR THEATERHUIS

